

ÚVODNÍK

SRDCE JAKO DOBRÁ ZEMĚ

*A jiné (semeno) padlo do země dobré, vzrostlo a přineslo stonásobný užitek. To řekl a zvolal: "Kdo má uši k slyšení, slyš!" Jeho učedníci se ho ptali, co to podobenství má znamenat. On řekl: "Vám je dáno znát tajemství Božího království, ostatním však jen v podobenstvích, aby hledíce neviděli a slyšíc necháпали. Toto podobenství znamená: **Semenem je Boží slovo.** Podél cesty - to jsou ti, kteří uslyší, ale pak přichází ďábel a bere slovo z jejich srdcí, aby neuvěřili a nebyli zachráněni. Na skále - to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyšeli; protože v nich však nezakořenělo, věří jen nějaký čas a v čas pokoušení odpadají. Semeno padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starosti, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu. **Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu.***

Luk.8,8-15

Milí bratři a milé sestry, máme před sebou dobu prázdnin a dovolených. Pro některé je to období, na které se během roku už těší, a jiní se zase moc netěší. Každopádně si myslím, že většina z nás bude trávit více času v přírodě, než během zimního období. Chci vás proto povzbudit k tomu, abychom si všímali stvořitelských principů v přírodě a pozorovali dění, které nás obklopuje. Důvodem je poučení. Lidé v biblických dobách se živili zemědělstvím a tak není divu, že Písmo

Svaté používá ilustrace a podobenství, které jsou lidem pracujícím na poli jasně srozumitelné.

Podívejme se třeba na podobenství o rozséváči. Nádherné podobenství, které geniálním způsobem dává porozumět Boží pravdě. Jak nádherné poučení z něj plyne? Je-li v našem srdci zadušeno semeno Božího slova starostmi, majetkem, nebo pokušením, tak přichází odpadnutí. Nejsme schopni přinášet ovoce a člověk se znovu zaplétá do hříchu. Pojdme se tedy raději podívat na to, jak udržet srdce ve stavu - **dobrá země.** Písmo říká v Luk.8,15 - *Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu.* Co je tedy podmínkou pro dobrou zemi?

1) Slyšet Slovo – tento úvodník píše pro křesťany, a tak předpokládám, že většina z vás již slyšela poselství z Židům 4,12 *Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.* Všimněte si, že je to Slovo Boží, které rozsuzuje, co je v srdci člověka. Dělá to ve spolupráci s Duchem svatým.

2) Zachovávat v srdci – nestačí jen slyšet, a tak dalším potřebným krokem je zachovávání v srdci. Co to prakticky znamená? Jde o přemýšlení nad způsoby, jak aplikovat biblické principy do života. Tímto způsobem můžeme udržovat srdce v pravdě a neustále si připomínat učení Slova.

3) Srdce dobré a upřímné – co může být srdce dobré a upřímné? Domnívám se, že jde o znovuzrozené srdce, které má touhu následovat

Pána a růst v jeho milosti. Naše staré neproměněné srdce nepatří do kategorie „dobré“. Upřímnost můžeme chápat také jako bezelstnost.

4) Vytrvalost – snad víme, co znamená slovo vytrvalost. Jde o vynaložené úsilí, kdy jdeme za cílem i přes překážky. Rozhodnutí je neoblohmé a nic nás nemůže zastavit. Modleme se o vytrvalost a nenechme se zastavit v přinášení ovoce.

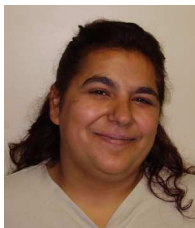
Naše srdce má tendenci tvrdnout - viz Žid.3,15. Tvrdne-li, tak nastává proces, kdy začínají starosti dusit Boží život v nás. Nebojme se tedy občas prozkoumat své srdce. Prorok Ozeáš nás k tomu vybízí: *„...zorejte svůj úhor. Je čas dotázat se Hospodina. Až přijde, svaží vás spravedlnosti.“ Oz 10:12.* Úhor je půda, která byla obdělávána a nyní leží ladem. Musí se zorat, aby se mohla znovu osít. Jestli se i tvé srdce stalo úhorem, který chceš znovu začít obdělávat, musíš se zamyslet sám nad sebou. Poznat stav svého myšlení a uvidět, jak na tom před Bohem jsi. Není to snadné a moc se nám to nechce dělat. Zkoumáme vlastní srdce? Kráčíme se svým Pánem dle Jeho učení? Přinášíme ovoce, nebo jsme bez plodů? Odvráťme svoji pozornost od všeho, co nás odvádí a pohleďme pozorně na stav vlastního srdce. Přístupme k tomu s vážností. Odkrývání sebe sama je především zamyšlením nad dosavadním životem, svými motivy a svým chováním.

Přeji vám příjemný a Bohem požehnaný odpočinek během letních dnů.

LUMÍR FOLVARČNÝ

SVĚDECTVÍ

VÍME PO KTERÉ CESTĚ JDEME?

Vejděte těsnou branou; prostoná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí.

Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.

Matouš 7,13-14

Vždycky jsem si myslela, že konečně jsem na té úzké cestě. Že jsem vešla tou těsnou branou. Chodím do sboru, modlím se, Bůh mi pomáhá a odpovídá, prostě jenom já... Jednu středu jsem navštívila ostravský sbor (tady u nás rímské centrum), ani se mi tam moc nechtělo, ale nakonec jsem se tam vydala. Bůh to tak asi chtěl. Jedna žena mluvila o lásce, o pokrytec-

tví... Potom se zeptala (většina tam byla bez manželů), víte proč tu nejsou vaši muži, ženy a rodina? Protože nevidí na vás (rodina) tu lásku, tu nádhernou a milující lásku Pána Ježíše. Protože doma se chováme jinak! Hodně to ke mně mluvilo... Říkám si, ale doma je to těžký, druh mi říká blázen, děti neposlouchají, zlobí, často zlobí a dostanou. Kolika lidem jsme řekli, že je Bůh miluje? Pátrala jsem v mysli... No nevím, ještě asi nikomu. Jenom, že opravdu je a žije. Najednou jsem byla jako ten pokrytec. Slyšela jsem hlas: „*Já miluji všechny lidi na celém světě, kdo jim má říct o mé lásce, než ten, kdo její lásku už zná?*“ Moje výmluva: „*Ale s některými je to tak těžké, sama to nedokážu, potřebuji nějakou sestru, která bude se mnou*

evangelizovat. Já sama nic.“ Znovu hlas: „*Nikdy nejsi sama, já jsem s tebou, a když já jsem s tebou, kdo je proti tobě?*“ Divný pocit...

Cestou domů jsem stále přemýšlela o těchto slovech. Děti (2 starší) mě po cestě domů nezlobily. Přišli jsme domů a já svému příteli říkám: „*Víš o tom, že tě Bůh miluje?!*“ On se na mě díval, jako na zjevení a pak řekl: „*Stejně umřu*“. Já mu na to: „*To my křesťané taky, ale s tím rozdílem, že víme kam půjdeme, nebe nebo peklo*“. Někdy se cítím, jako ta pec, co se rozhoří a dává teplo (lásku) a postupně vychladne, potom stačí malá jiskra a zase hoří. Je těžké rozhořet studenou pec bez života.

ANNA SLEPČÍKOVÁ

BÁSEŇ

ZATOULÁNÍ

~ ~ ~

Někdy je velmi smutno
a duše bloudí prázdnotou.

Myšlenky poletují, nic se neděje
jen malý stín jménem beznaděje
jako černá tečka, vsákla se do bílé
co ještě včera byla jako nevěstina vlečka
včerejší bílá čistá jako padlý sníh
šedne, když přijímáš poznání
co v ničem ti nebrání.

Nabídky rostou, zahltní myšlení
a úzká cesta v širokou se mění.

Život ti mezi prsty uniká
už nechceš slyšet, co se v Písmu říká.

Nevnímáš slzy co do tvé tmy padají
ředí ji láskou, čekají.

Nevidíš ruku co uchopit tě touží
nechceš už vědět kdo a komu slouží

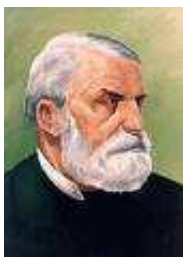
Chci plakat s Tebou můj Pane
nad ztrátou ovci, co opustily stádo
radovat se toužím s Tebou, nad těmi jenž
chtějí býti nalezení, nad všemi co ve Tvých
slzách najdou odpuštění.

~ ~ ~

HELENA KUDRNOVÁ

SVĚDECTVÍ

POKORA

Nejtěžší lekcí, se kterou se v životě setkáváme, je pokora. Nevyučuje se ve školách, jen ve škole Kristově. Je tím nejcenějším ze všech darů. Jen vzácně se setkáme s mužem či ženou, kteří věrně následují kroky

svého Mistra v tichosti a pokoře. Myslím, že to byla nejtěžší lekce, kterou musel své učedníky Ježíš Kristus učit, když byl na této zemi. Skoro to vypadalo, že se mu ani nepodaří naučit ji ty, kteří s ním byli téměř nepřetržitě po dobu tří let.

Jsem si jist, že budeme-li dost pokorní, získáme velké pozhnání. A mám ostatně za to, že záleží víc na nás než na Pánu, protože On je vždy připraven udělit pozhnání, a dát ho zadarmo, ale my nejsme vždycky připraveni je přijmout. On žehná pokorným, a jestli se před ním skloníme do prachu, nikdo neodejde zklamán. Stejně jako Marie u jeho nohou, když zvolila ten "lepší díl".

Všimli jste si vlastně, jaký důvod Kristus uvádí, že se od něj máme učit? Mohl říci: *"Učte se ode mě, protože jsem nejpokornější myslitel doby. Vykonal jsem zázraky, které nikdo jiný nevykonal. Prokázal jsem svou nadpřirozenou moc tisícerým způsobem."* Ale nikoli: důvod, který uvedl, zní: *"Jsem tichý a pokorný srdcem"*.

V Písmu čteme o třech mužích, jejichž tvář zářila a všichni jsou známí pro svou tichost a pokoru. Je tu řeč o Kristu, jehož tvář zářila na Hoře proměnění; o Mojžíšovi, který poté, co byl na hoře 40 dní v obecnství s Bohem, sestoupil odtud se zářící tváří; a o Štěpánovi, který stál v den své smrti před Sanhedrinem s tváří ozářenou Boží slávou. Jestli má naše tvář zářit, musíme sejít do údolí pokory; musíme se sklonit do prachu před Bohem. Bunyan říká, že je těžké dostat se do Údolí pokoření - sestup je příkrý a drsný, ale až se tam nakonec dostaneme, zjistíme, že je to místo hojnosti, plodné a krásné. Myslím, že s tím nikdo nebude polemizovat; téměř každý člověk, dokonce i bezbožný, obdivuje tichost.

Kdosi se zeptal Augustina, co je u člověka první milost, a on řekl: *"Pokora"*. Zeptali se jej na druhou a on odpověděl: *"Pokora"*. Zeptali se na třetí a on řekl: *"Pokora"*. Mám za to, že když jsme pokorní, máme všechny milosti.

Před několika lety jsem viděl to, čemu říkáme citlivá rostlina. Náhodou jsem na ni dýchnul a ona svésila hlavu. Dotkl jsem se jí a ona uvadla. Pokora je právě tak citlivá, nelze ji snadno vylákat k předvádění. Člověk, který si lichoť, že je pokorný a chodí blízko Pánu, klame sám sebe. Nejde o to,

abychom o sobě smýšleli nízce, ale bychom o sobě nesmyšleli vůbec. Mojžíš nevěděl, že jeho tvář září. Pokora je pryč, jakmile mluví sama o sobě.

Kdosi řekl, že ilustrací této tiché milosti je tráva. Byla stvořena pro nejnižší službu. Useknete ji a ona vyroste znova. Pase se na ní dobytek, a přece je tak nádherná. Déšť padá na vrcholky hor a často je zanechává holé, neboť spěchá na louky a zúrodňuje nízká místa v údolích. Když je někdo pyšný a povýšený, mohou ho zalévat proudy milosti, a přece ho zanechají prázdným a neplodným, zatímco přinesou pozhnání člověku, který byl z milosti Boží ponížěn.

Člověk dokáže předstírat lásku, víru, může předstírat naději a všechny ostatní milosti, ale je velmi těžké předstírat pokoru. Hranou pokoru poznáte snadno. Arabové na Dálném východě mají přísloví, že jak spolu vyrůstají kougol a pšenice, ukazují, komu Bůh požeňnal. Požeňnané klasy pšenice sklánějí své hlavy, cítí každé zrno, a čím jsou plodnější, tím jsou jejich hlavy sehnuty níž. Kougol, který Bůh seslal jako kletbu, zvedá svou hlavu vzhůru, vysoko nad klasy, ale je plodný jen ve zlém.

V zahradě mám hrušň, která je velice krásná, dost možná nejkrásnější. Každá z jejích větví se pne do výše a stojí téměř jako svíčka, ale přitom z ní nesklidím žádné ovoce. Mám ale jiný strom, který byl loni tak plný ovoce, že se jeho větve téměř dotýkaly země. Jestli se dost ponížíme, přátelé, Bůh si každého z nás použije ke své slávě.

"Jako skrývan, jenž stoupá nejvyš, staví své hnízdo nejníže; jako slavík, který sladce pje, zpívá ve stínu, když všecko odpočívá; jako větve, které jsou nejobtěžkanější ovocem, se ohýbají nejníže; jako loď, která má největší náklad, se noří nejhlouběji - tak i nejsvatější křesťané jsou ti nejpokornější".

Před několika lety přinesl London Times zprávu o petici ke králi, pod níž se sbíraly podpisy. Byl kolem ní nemalý rozruch, protože měla mít velký vliv na Sněmovnu lordů. Leč chybělo v ní jedno slovo. Namísto "pokorně tě žádáme" napsali jen "žádáme tě". A tak byla odmítnuta. Moji milí, jestliže máme vznést žádost k Bohu nebes, musíme se pokořit; ale pokud se před Pánem pokoříme, nebudeme zklamáni.

Když jsem začal studovat biblické postavy, které jsou příkladem pokory, musel jsem se sám před sebou stydět. Jestli vám na mě trochu záleží, prostě za mě, ať mohu mít trochu pokory. Když položím svůj život vedle těchto postav, musím říci: buď hanba dnešnímu křesťanství. Pokud chcete získat o sobě správný obraz, podívejte se na některou z těchto biblických postav, oděných do

tichosti a pokory a považte ten rozdíl v postavení člověka před Bohem.

Jedna z nejtišších postav historie byl Jan Křtitel. Vzpomeňte si, jak k němu poslali deputaci, aby se ho zeptali, jestli je Eliáš nebo ten či onen prorok, a on řekl: *"Ne"*. Mohl o sobě pronést lichotivá slova, třeba: *"Jsem syn starého kněze Zachariáše. Slyšeli jste, jaká pověst mě provází jako kazatele? Pokřtil jsem pravděpodobně víc lidí, než kterýkoli člověk na téhle zemi. Svět ještě neviděl kazatele, jako jsem já"*. Upřímně věřím, že dnes by to na jeho místě většina lidí udělala. Před nějakým časem jsem koho si ve vlaku slyšel mluvit tak hlasitě, že tomu bylo rozumět v celém vagónu. Říkal, že pokřtil víc lidí než kdokoli v jeho denomina-ci. Vyprávěl, kolik mil procestoval, kolik pronesl kázání, kolik uspořádal evangelizací, a tohle a támhleto, až jsem se tak styděl, že jsem skryl obličej v dlaních. To je naše éra chlubilství, ten den velkého "Já".

Nedávno mě oslovilo, že v žádném Žalmu nenajdete místo, kde by se David odkazoval na své vítězství nad obrem Goliášem. Kdyby se to stalo dnes, okamžitě by o tom byly napsány svazky; nevím, kolik básní by opěvovalo veliké skutky, které tento člověk vykonal. Stal by se žádaným lektorem a před jméno by mu dali titul: V.Z.O. - "Velký zabiják obrů". Tak to dnes chodí: velký evangelista, velký kazatel, velký teolog, velký biskup.

"Jane," ptali se ho, *"kdo jsi?"*

"Nejsem nic. Mám být slyšen, ne viděn. Jsem jen hlas".

Neměl, co by o sobě řekl. Jednou jsem zaslechl tiše zpívat ptáčka blízko u mých uší; pak mi zmizel z dohledu, ale jeho zpěv byl ještě sladší. Čím výš vzlétl, tím byl jeho zpěv krásnější. Kež jen odhlédneme od svého já a učíme se od Toho, který byl tichý a pokorný srdcem, budeme vyzdviženi do nebeských míst.

Marek nám v sedmém verši první kapitoly říká, že Jan přišel a kázal: *"Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sklonil a rozvázal řemínek jeho obuvi"*. Přemýšlejte o tom; a mějte přitom na paměti, že na Krista pohlíželi jako na svůdce, venkovského truhláře, a zde máme Jana, syna starého kněze, který měl v očích okolí mnohem vyšší společenské postavení než Ježíš. Přicházely mu naslouchat davy lidí a sám Herodes navštěvoval jeho shromáždění.

Když za Janem přišli jeho učedníci a řekli mu, že Kristus začíná přitahovat zástupy, on šlechetně odpověděl: *"Člověk si nic nemůže přisvojit, není-li mu to dáno z nebe. Vy sami jste svědkové, že jsem řekl: Já nejsem Mesi-*

(Pokračování na stránce 4)

SVĚDECTVÍ

(Pokračování ze stránky 3)

áš, ale jsem vyslán jako jeho předchůdce. Ženich je ten, kdo má nevěstu. Ženichův přítel, který u něho stojí a čeká na jeho rozkaz, upřímně se raduje, když uslyší ženichův hlas. A tak je má radost dovršena. On musí růst, já však se menšit."

Hezky se to čte, ale žít v této moci je pro nás těžké. Jen obtížně jsme připraveni se umenšovat, být menší a menší, aby mohl růst Kristus. Ale jitřenka se ztrácí, když vychází slunce.

"Kdož jest shůry přišel, nade všeckyť jest; kdožť jest z země, zemský jest, a zemské věci mluví. Ale ten, jenž s nebe přišel, nade všecky jest. a což viděl a slyšel, toť svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá. Kdož pak přijímá svědectví jeho, zpečetil jest to, že Bůh pravdomluvný jest. Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví; nebo jemu ne v míru dává Bůh ducha."

Pohledme sami na sebe. Umenšovali jste se v poslední době? Smýšlíme o sobě a svém postavení méně než před rokem? Hledáme místo, kde nám prokazují úctu? Toužíme po nějakém titulu a jsme dotčeni, protože s námi nezacházejí s uctivitostí, kterou si zasloužíme?

Nedávno jsem slyšel, jak jeden člověk za kazatelnu tvrdil, že by se urazil, kdyby ho neoslovovali jeho titulem. Draží přátelé, máte taky ten postoj, že musíte mít titul, a že každý vám adresovaný dopis musí být tím titulem opatřen, jinak se urazíte? Jan nechťel žádný titul, a máme-li to s Bohem

v pořádku, nebudeme se starat o tituly. V jedné ze svých raných epištol se apoštol Pavel nazývá "nejmenším ze všech apoštolů". Později se označuje jako "poslední ze svatých", ale krátce před smrtí pokorně vyznává, že je "prvním z hříšníků". Všimněte si, jak klesá jeho sebehodnocení. Tak to bylo i u Jana. A já se modlím a mám naději, že jak čas poplyne, budeme i my stále více ztrácet ze zřetele sebe a nechávat Boha, aby měl všecku čest a slávu.

"Když se dívám zpátky na svou vlastní náboženskou zkušenost," říká Andrew Murray, "nebo na dnešní Kristovu církev ve světě, stojím v údivu nad tím, jak málo je vyhledávána pokora jako charakteristický rys Ježíšova učednictví. V kázání i v životě, v každodenních záležitostech domácího a společenského života, v křesťanském obecnství, v práci pro Krista je bohužel zjevné, že pokora není považována za kardinální ctnost, jediný kořen, z něž mohou vyrůst všechny milosti, jediný rozlišovací znak pravého společenství s Ježíšem."

Pohledte, co o Janovi říká Kristus. "Jan byl svíce hořící a zářící". Kristus mu vzdal čest, která mu náležela. Jestli zaujmeš pokorné postavení, Kristus si toho všimne. Pokud

chceš, aby ti Bůh pomohl, zaujmi nízké postavení.

Obávám se, že kdybychom byli na Janově místě, mnozí z nás by řekli: "Cože to Kristus řekl? Že jsem hořící a zářící svíce?" Pak bychom toto doporučení nechali otisknout v novinách, svým přátelům poslali po výtisku a ten článek viditelně zaškrtli. Čas od času dostanu dopis plný novinových výstřížků, oznamujících, že ten či onen člověk je výřečnější než Gough atd. A ten člověk po mně chce, abych mu sehnal nějaký sbor.

Myslíte, že člověk s takovou výřečností by hledal sbor? Ne, všichni by hledali ho.

Mí draží přátelé, není to pokorující? Někdy si říkám, jaký zázrak, že se dnes vůbec někdo obrátí. Ať tě chválí druzí. Nesnaž se vyzdvihovat sám sebe. Jestli chceme, aby nás Bůh pozdvihl, ponížme se. Čím níž se skloníme, tím výš nás Bůh vyzdvihne. To je Kristova chvála Jana: "mezi těmi, kdo se narodili z ženy, není nikdo větší".

O misionáři Careyovi se vypráví, jak ho indický guvernér pozval na slavnostní večeři spolu s důstojníky, kteří náleželi k aristokracii a na misionáře pohlíželi s posměchem a pohrdáním. Jeden z nich u stolu poznamenal: "Jestli se nemýlím, Carey byl švec, než šel dělat misionáře?"

Carey odpověděl: "Ale ne, já jsem byl obyčejný opravář obuvi. Spravoval jsem boty, a nestyděl jsem se za to."

Nejvýznamnější Kristova ctnost byla vedle poslušnosti pokora, a dokonce i jeho poslušnost vyrůstala z jeho pokory. "Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.

A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži." Z jeho nízkého původu, poddání se pozemským rodičům, třicetiletému ustraní, obecenství s chudými a opovrženými, z jeho naprostého poddání se a závislosti na Otci vyznačuje tato ctnost, která byla dovršena na kříži.

Jednoho dne Ježíš na cestě do Kafarnaum hovořil o své nadcházející smrti, utrpení a vzkříšení, když zaslechl za zády vzrušenou debatu. Po příchodu do Kafarnaum se obrátil ke svým učedníkům a řekl: "O čem jste spolu hovořili?"

Jako bych to viděl před sebou - Jan se ohlíží na Jakuba, Petr na Ondřeje, a všichni jsou zaraženi. "Kdo z nás je největší?" Tato diskuze rozvrací jeden vztah, jednu společnost za druhou. - "Kdo je největší?"

Kristus je učil pokoře pomocí dítěte, které postavil do středu a řekl: "Jestli chceš být velký, vezmi si za příklad toto dítě, a chceš-li být největší, buď služebníkem všech".

Za jednu z nejsmutnějších věcí v životě Ježíše Krista považují skutečnost, že těsně před ukřižováním se učedníci přeli o to, kdo z

nich je největší. A právě té noci ustanovil Večeři Páně a jedl s nimi velikonočního beránka. Byla to jeho poslední noc na této zemi, a nikdy předtím ho neviděli tak smutného. Věděl, že ho Jidáš prodá za třicet stříbrných. Věděl, že Petr ho zapře. Navíc, když se blížil stín kříže, vznikla tato hádka, kdo z nich je největší. Uchopil ručník, opásal se jako otrok, vzal umyvadlo s vodou, poklekl a umyl jim nohy. To byla další lekce pokory. Řekl: "Nazýváte mne Pánem, a dobře činíte. Chcete-li být velcí v mém království, buďte služebníky všech. Když sloužíte, tehdy jste velcí."

Když přišel Duch svatý a učedníci jím byli naplněni, všimněte si, jaký od toho okamžiku nastal rozdíl: Matouš uchopí pero a začne psát, ale nechává Matouše mimo scénu. Vypráví, co udělal Petr a Ondřej, ale sebe nazývá "publikán Matouš". Popisuje, jak ti dva všechno opustili v následování Krista, ale nezmiňuje se o hostině, kterou uspořádal on. Jerome říká, že Markovo evangelium bylo sepsáno ze záznamů Petrových rozprav a vydáno s jeho souhlasem. A přece zde stále narážíme na zprávy, které Petra poškozují, zatímco ty, které jsou mu ke cti, nejsou zmíněny. Markovo evangelium opomíjí vyzdvihnout Petrovu víru, s níž vykročil na moře, zato jde do detailů v příběhu jeho pádu a zapření Pána. Petr ponížil sebe a vyzdvihl druhé.

Kdyby bylo Lukášovo evangelium napsáno dnes, bylo by podepsáno slavným dr. Lukášem a na titulní straně byste našli jeho fotografii. Ale ve skutečnosti tam jeho jméno vůbec nenajdete, zůstal mimo scénu. Napsal dvě knihy, ale jeho jméno nenajdete ani v jedné. Jan se vždycky skrývá za výrazem "učedník, kterého miloval Pán". Ani jeden ze čtyř mužů, jimž historie a tradice připisuje autorství evangelií, si ve svém spisu autorství nenárokuje. Milý muži Boží, rád bych měl tohoto ducha, abych mohl prostě zmizet ze scény - zůstat ve skrytu.

Draží přátelé, věřím, že naše jediná naděje je být naplněn Duchem Kristovým. Kéž nás Bůh naplní, abychom byli plni tichosti a pokory. Uchopme poselství písně "Ó, být ničím, ničím" a učíme ji vyznáním svého srdce. Je nesena duchem toho, jenž řekl: "Syn nemůže nic učinit sám ze sebe".

Ó být ničím, ničím, jen Jemu u nohou spočívat. Co prázdná nádoba srdce své ztiším hotovo nechť je pro Krista. Vyprázdně, aby mne použil sloužit mu v ústretě vyjdu. Chci zlomen být, aby Duch ve mne žil a bez zábran skrze mne plynul.

D. L. MOODY

(5. kapitola z knihy "Vítězný život")
Staženo z www.duchovnimana.org

AKCE & OZNÁMENÍ

Evangelizace v Karviné - červenec 2008

- Út 1.7. Modlitby ve sboru a ve městě - 18.00 hod.
 St 2.7. Evangelizace venku - KA 2 Průkopník
 Čt 3.7. Dětská evangelizace - venku
 Pá 4.7. Grilování u Olše 18:00 hod. - Mládež
 So 5.7. Grilování na stavbě 17:00 hod. - Dospělí
 Ne 6.7. Dopolední Bohoslužba - 9:00 hod.
 Odpolední evangelizační shromáždění - 17:00 hod.
 (evangelizační slovo, modlitby za nemocné)
 Út 8.7. Evangelizace - Náměstí KA 1
 St 9.7. Evangelizace venku - KA 2 Průkopník
 Čt 10.7. Domov důchodců
 Pá 11.7. Práce v Parku - Mládež
 Ne 13.7. Evangelizační shromáždění dle oznámení

Naše besídka radost veliká, jak se na ni těšíme!
 Vždyť se o Bohu, Pánu Ježíši společně v ní učíme!
 O pravdě Boží od věků, o lásce Jeho k člověku,
 jak v Něm světlem být,
 život naplnit v lásce, bližním k prospěchu.

Díky všechněm těm, kteří nám dětem, pomáhají Boha znát,
 za to, že už od útlé mladosti smíme Pánu srdce dát!
 Až z domu jednou odejdem a zlý boj v světě povedem,
 naše životy s kotvou jistoty s Pánem k cíli dovedem.

Naše besídka radost veliká! Vděční za ni chceme být,
 Pána Ježíše stále milovat, za ním jít a Jemu žít.
 Až přejde dětství blahý čas a rozdělí snad dálka nás,
 byť i tady ne, přec se sejdeme v domě věčném k Pánu zas.

NAROZENINY

děti

Vagundová Sára 1.7.1999
Ledvoňová Johanka 3.8.1999
Jarošková Hanka 9.8.1995
Michalková Magdalenka 11.8.2005
Ledvoň Natan 28.8.1996

dospělí

Ledvoňová Michaela 2.7.1974
Bojčuk Stanislav 2.7.1961
Suknarovská Jitka 7.7.1969
Střapcová Bohumila 7.7.1951
Koziel Jindřich 9.7.1966
Navrátilová Anna 21.7.1946
Ochodková Eva 28.7.1957
Michalek Tomáš 30.7.1971
Baláž Miroslav 7.8.1969
Borej Jaroslav 25.8.1954

VŠEM OSLAVENCŮM PŘEJEME MNOHO BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ

MODLITBY A PŘÍMLUVY

SBOR

Modlitby za nemocné - děti

- BOJČUKOVÁ Eva - *cukrovka*
- FOLVARČNÁ Iveta - *skolióza*
- FOLVARČNÁ Sára - *ekzém*
- LEDVOŇOVÁ Johanka - *astma*
- LEDVOŇ Natanek - *astma, alergická rýma a ekzém*
- SLUSARZOVÁ Barbora - *skolióza*

Modlitby za nemocné - dospělí

- BALÁŽ Mirek - *páteř*
- BÍLKOVÁ Maria - *páteř, klouby, tělesné posílení*
- BOJČUKOVÁ Iveta - *úplné uzdravení*
- BOREJ Jaroslav - *páteř, tělesné posílení*
- DOHNALOVÁ Růžena - *vysoký tlak, žaludek (Bohumín)*
- DULAVOVÁ Libuše - *uzdravení*
- FLAŠINGROVÁ Marie - *celkové posílení na těle, za sílu pro všechny, kteří o Marušku pečují*
- GEMBICKÁ Anna - *páteř, astma*
- GEMROTOVÁ Květoslava - *tělesné posílení, zdraví*
- HARAKAL Petřík - *celkové tělesné uzdravení*
- CHMELKOVÁ Růžena - *celkové posílení (kolena, artróza, štítná žláza, žaludek, cévy, cholesterol,...)*
- CHOBOTOVÁ Renáta - *úplné psychické uzdravení (Bohumín)*
- MLADĚNKOVÁ Slávka - *průdušky*
- NAVRÁTILOVÁ Anna - *celkové posílení na těle*
- OCHODKOVÁ Eva - *vysoký tlak*
- ŘEŽÁBEK Jan - *tělesné posílení*
- SLUSARZOVÁ Renáta - *časté bolesti hlavy*
- STRÁPCOVÁ Bohumila - *posílení od Pána*
- SZVETKOVÁ Marie - *průdušky, nemocný manžel*

- ŠŤEPANIKOVÁ Zlatka - *oči, astma, vysoký tlak*
- TRZYNIECKÁ Žofie - *posílení*
- TUREČKOVÁ Lenka - *roztroušená skleróza*
- WALDHAUSEROVÁ Eva - *celkové posílení*

Těhotné maminky

- PODZIMKOVÁ Beáta - *rizikové těhotenství, požehnaný porod*

Potřeby sboru

- syn Petr od E. Waldhauserové je po operaci stále na přístrojích (*modleme se za něj*)
- děti v našem sboru - *ochrana o prázdninách, duchovní požehnání*
- čerstvé vanutí Ducha svatého
- prosby o povolání dalších služebníků
- moudrost pro vedoucí sboru
- návrat zatoulaných oveček
- BOJDA Jindra - *duchovní obnovení*

Sborový dům

- moudrost v rekonstrukci
- dokončení dalších místností v letošním roce
- financování, splátky půjček

Naši milí mimo Karvinou

- FOJTÍKOVI - *Boží vedení pro celou rodinu (Frankfurt)*
- OSLADILOVÁ Miluše - *celkové uzdravení (Šumperk)*
- HOLÍKOVÁ Dana - *moudrost v rozhodování co dál v životě (Jihlava)*
- HVOLKOVI - *slouží v Orlové*
- JURASOVÁ Martina - *duchovní obnovení (Praha)*
- PEČENKA Honza - *vede Royal Rangers v Jihlavě*
- SPRINGEROVI - *(Havířov)*
- ZVÍŘECÍ Pavel a Táša - *za požehnaní těhotenství a porodu, bydlí v Písečné (Jeseníky)*

EVANGELIZACE

- požehnání evangelizačních aktivit a služebníků v nich zapojených
- služba v domově důchodců
- evangelizační skupinka v Karvině 6
- zapojení sboru do světové misie
- projekt zakládání nových sborů v naší oblasti (*modleme se za ochotné služebníky*)

CÍRKEV

- biskup MOLDAN Martin - *moudrost k vedení církve*
- emeritní biskup BUBIK Rudolf s manželkou - *zdraví a požehnání*
- MOTYKA Pavel, pastor AC Oldřichovice - *posílení*
- CICHÝ Stanislav, senior oblasti - *moudrost pro vedení oblasti*
- VOŠMT - *vedení školy, dostatek financí na chod školy, noví studenti*

MĚSTO

- milost k pokání pro lidi v Karvině
- požehnání pro vedení města

NÁROD

- prezident
- vláda, poslanci, senátoři
- vztahy stát - církve

MISIE

- Nehemie
- služba V. BEDNÁŘE na Ukrajině

DĚNÍ VE SVĚTĚ

- Izrael, pokoj pro Jeruzalém
- Irák, Irán, Afghánistán
- milost ke spasení pro muslimy

DĚKUJEME PÁNU

- za uzdravení M. Nižníka po operaci játry a žlučníku
- za evangelizační aktivity v Karvině
- za provedené stavební práce
- za požehnání při financování stavby
- za ochotné a vytrvalé služebníky
- za pokoj v naší zemi

SBOROVÉ NOVINY

pravidelný měsíčník sboru Apoštolské církve v Karvině, číslo 7-8, ročník 15 **Bankovní spojení na sbor : 105 101 764 / 0300**

Adresa: Apoštolská církev, Sborové noviny, Rudé armády 1950, 733 01 Karviná - Hranice, **tel.:** 596 318 745, **e-mail:** ackarvina@volny.cz, navštivte nás na internetových stránkách sboru AC Karviná: **www.ackarvina.cz**

Sborové noviny vychází pro potřebu AC v Karvině a jsou distribuovány zdarma. Jakékoliv příspěvky, ať už finanční, či materiální, vždy vítáme! Vaše příspěvky jako jsou články, recenze, povzbuzení a svědectví můžete předávat osobně v kanceláři sboru a nebo zasílat na výše uvedené adresy – tedy na internetovou a poštovní. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor.

Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SN: **25. 8. 2008**